

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència del M. H. Sr. Ernest Benach i Pascual

DIARI DE SESSIONS

Núm. 8, dimarts, 7 d'octubre de 2008, edició amb motiu del Ple de l'experiència

VIII legislatura

**Sessió sobre atendre la dependència, la pobresa avui,
i dones i homes, un envelliment diferent**

ÍNDEX

Intervenció

del president del Parlament, Sr. Ernest Benach i Pascual (p. 3)

Intervenció dels ponents

«Atendre la dependència» (p. 3)

«La pobresa avui» (p. 4)

«Dones i homes, un envelliment diferent» (p. 5)

Intervenció dels grups parlamentaris

Sr. Cleries i González, del G. P. de Convergència i Unió (p. 6)

Sra. Figueras i Siñol, del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi (p. 6)

Sr. Bosch Cuenca, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (p. 7)

Sr. López i Rueda, del G. P. Popular (p.)

Sra. Clavell i Nadal, del G. P. . d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa (p. 8)

Sr. Robles Almeida, del G. P. Mixt (p. 8)

Intervenció

de la consellera d'Acció Social i Ciutadania (p. 10)

Cloenda

de l'acte a càrrec del president del Parlament, Sr. Ernest Benach i Pascual (p. 12)

La sessió s'obre a les quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la consellera d'Acció Social i Ciutadania i el diputat Sr. Cleries i González, pel G. P. de Convergència i Unió; la diputada Sra. Figueras i Siñol, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; els diputats Sr. Bosch Cuenca, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sr. Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, la diputada Sra. Clavell i Nadal, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el diputat Sr. Robles Almeida, del G. Mixt.

ORDRE DE L'ACTE

1. Intervenció del M. H. Sr. President del Parlament.
2. Intervenció dels ponents.
3. Intervenció dels grups parlamentaris.
4. Intervenció de la consellera d'Acció Social i Ciutadania.
5. Cloenda de l'acte a càrrec del Sr. Ernest Benach i Pascual, president del Parlament.

EL PRESIDENT

Molt bona tarda, comença la sessió.

Siguin benvingudes i benvinguts al Parlament de Catalunya. En primer lloc, si m'ho permeten, presentar-los totes les persones que m'acompanyen a la taula presidencial, com són: en primer lloc, l'honorable senyora Carme Capdevila, que és la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i els diputats dels diferents grups parlamentaris, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; l'honorable senyora Carme Figueras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; l'il·lustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; l'il·lustre Santiago Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; la il·lustre senyora Dolors Clavell, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i l'il·lustre senyor Antonio Robles, del Grup Mixt.

Tenim un ordre previst i, per tant, comencem amb la intervenció dels ponents.

Potenciar l'autonomia, atendre la dependència

Té la paraula en primer lloc el senyor Josep Maria Bosch, que ens presentarà la seva ponència.

EL SR. JOSEP MARIA BOSCH

Molt honorable president, honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, il·lustres senyors i senyores diputats i diputades, membres del Consell de la Gent Gran de Catalunya, companys i amics tots.

La dependència pot ser endarrerida i minorada, i fins i tot pot ser inexistent si ens hem sotmès a un estil de vida que sigui saludable, estil que no ha de començar en arribar a la jubilació, sinó que ha de formar part d'un pla de vida que ha de ser explicat, també, a les

escoles, inculcat a les famílies i practicat per les persones, a les quals principalment correspon aquesta innegable tasca que cadascú de tenir cura d'un mateix.

Entre els que ja som grans, n'hi ha que no han disposat de formació i informació, i, possiblement, perquè han treballat en oficis i feines dures, no han fet una vida sana i han arribat a la tardor de la seva vida i disposen ja de temps, poden canviar ara dietes i costums, hàbits nocius, hàbits sedentaris i es poden dedicar seriosament a la pràctica de la prevenció, a l'exercici físic d'una vida activa, per tal de mantenir millor i formar més temps, com sigui possible, una vida equitativa i una vida activa. Però aquesta part personal no és responsabilitat de l'Administració, això tots ho sabem, però sí que a l'Administració pública li corresponen diverses accions i responsabilitats.

La primera és de caràcter didàctic, explicar i difondre la necessitat personal i social d'un individu, de tota edat i condició, de cuidar-se i de caminar per la vida amb maneres i costums saludables, d'acord amb l'edat i les circumstàncies personals.

La segona, preveure mitjans perquè tots els ciutadans trobin planera i possible aquesta manera de viure, fer difusió dels beneficis d'una bona dieta; mantenir una xarxa d'equipaments esportius a l'abast de tothom; fomentar l'esport i el seu sistema federatiu; potenciar els mòduls educatius i d'ensenyament; fer campanyes contra els mals hàbits, oferir revisions mèdiques a cada grup d'edat, amb programes de prevenció i seguiment específic per a les persones amb risc evident; estimular la vida, i controlar la publicitat, etcètera.

I, la tercera, una atenció especial per a nosaltres, ja que som grans –però sense renunciar a la nostra mateixa responsabilitat–; la universalitat per a tothom dels serveis socials no ha d'impedir que tinguem o puguem tenir una atenció específica per a les persones grans en situació de risc, de dependència, entre altres.

La Llei de serveis socials i la Llei de promoció de l'autonomia a l'atenció a les persones en situació de dependència han de fomentar l'autonomia personal i les ajudes instrumentals destinades, per a mantenir-les millor i millorar-les. El projecte de la llei de salut pública té una clara visió preventiva, en un àmbit de prevenció i millora de la salut que conté programes i actuacions concretes, i destaca el renovat Pla director socio-sanitari, un objectiu d'aquest pla és de fer promoció de la salut i prevenció de les malalties i la discapacitat. És responsabilitat de l'Administració l'eficient desenvolupament dels anomenats programes, però, a més, cal que donin suport a totes les iniciatives i activitats endegades per a les activitats i per a la prevenció de la dependència. També demanem que s'asseguri l'estricta compliment de les actuacions de la millora física i cognitiva que han de practicar en les residències i els centres de dia, i reforçar-ne la inspecció, si cal.

D'acord amb tot això, demanem accions aplicables d'una manera especial a les persones que no estan en situació de dependència, possiblement ho estaran en un futur no llunyà per les condicions de la seva llar, per les dificultats de l'accés en el seu habitatge, pels impe-

diments trobats en els recorreguts urbà i en el transport públic col·lectiu. Caldria facilitar que hom pugui disposar d'aparells per desplaçar-se, d'eines adaptades per poder cuinar i maniobrar els serveis amb més comoditat. Demanem que la crisi econòmica existent no alteri la Llei de la dependència, perquè és allà on afectaria més la gent necessitada.

Tot això està molt bé, però jo pregunto: «Tenim confiança en nosaltres mateixos per aconseguir tot el que ens proposem? O, al contrari, el fracàs ens impedirà de ser més agosarats?»

En el V Congrés vàrem dipositar moltes esperances, però aquestes exigències i demandes que us vam fer als governants només les podem portar a terme entre tots i no només amb uns quants, perquè això és cosa de tots. M'agradaria avui sortir d'aquest hemicicle amb el compromís de ser coherents amb el que diem i el que fem, perquè així, segur, que junts podem fer moltes coses, no sols per a la gent gran, sinó per a tots els ciutadans de Catalunya. Iestic convençut que, entre tots, podem, ho volem i ho farem.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT

Poden aplaudir, no pateixin.

La pobresa avui

Seguidament, és el senyor Lorenzo Blanco que té la paraula també per exposar la seva ponència.

EL SR. LORENZO BLANCO

Molt honorable president, honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, il·lustres senyors i senyores diputats i diputades, membres del Consell de la Gent Gran de Catalunya, senyors i senyores. En primer lloc, volem manifestar la nostra satisfacció pels avenços experimentats en matèria social en aquests últims anys; no els els relataré, perquè són prou coneguts de tothom, però sí que mencionaré, per la seva importància econòmica per a les persones grans, els següents: l'aplicació a Catalunya de la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic i l'aprovació de la Llei de serveis socials i la publicació de la cartera de serveis; l'increment en la legislatura passada del 30 per cent, aproximadament, de totes les pensions mínimes; la compatibilitat del SOVI amb la pensió de viduïtat; la possibilitat de complementar les pensions no contributives per part de les comunitats autònomes en l'àmbit de les seves competències; la compensació econòmica als treballadors i treballadores jubilats anticipadament abans de l'1 de gener del 2002.

Totes aquestes mesures constitueixen un salt endavant important i ha estat en la línia..., amb la resolució aprovada en el V Congrés Nacional de la Gent de Catalunya, però considerem que els passos fets encara són insuficients per superar la situació de pobresa econòmica que pateixen moltes persones grans. Com és

possible, senyores i senyors diputats, que tenint en la nostra economia un creixement sostingut en el temps superior al 3 per cent anual, s'incrementi d'una manera tan important el nombre de persones en risc de pobresa i que es produeixin situacions d'una clara injustícia? Mentre això succeeix, veiem amb tristesa i indignació i ràbia continguda com la riquesa creada i la renda disponible no es distribueixen justament, i uns quants se n'apropien, els rics cada vegada són més rics, i com més va, més pobres hi ha. Els bancs i les grans companyies continuen incrementant els seus beneficis. La inflació afecta fonamentalment els productes de primera necessitat, la quantia de totes les pensions mínimes de caràcter individual, les pensions amb cònjuge a càrrec o les de viduïtat amb càrrega familiar per a l'any 2008 són inferiors al llindar de la pobresa de Catalunya de l'any 2006; la quantia de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya per a l'any 2008 és també inferior al llindar de la pobresa de l'any 2006.

En l'actual conjuntura de crisi econòmica, amb la frenada de creixement econòmic, l'increment de l'atur i la pujada desorbitada dels preus dels productes energètics i de primera necessitat, que comporten un increment d'inflació, correm el risc que s'apliquin polítiques de retallades de drets, contenció salarial, congelació del salari mínim, i retallades en la despesa social, com ara el no increment de les pensions mínimes per sobre de l'IPC.

Hem d'avançar cap a una societat més justa i solidària, on s'ampliïn els drets dels ciutadans i es distribueixi d'una manera més equitativa la riquesa creada. Per això, valorem positivament el pacte a què han arribat el Govern, les organitzacions empresarials i els sindicats majoritaris Comissions Obreres i UGT de Catalunya en la revisió de l'acord estratègic el qual permet l'impuls de l'economia del nostre país en avançar la cohesió social. Segons l'acord, durant l'any 2008, s'ha de crear l'Observatori de la Pobresa.

Honorable consellera, senyores i senyors diputats, el Consell de la Gent Gran de Catalunya demana, en primer lloc, la participació en l'Observatori de la Pobresa, en segon lloc, manifestem el seu suport al Govern en la reclamació de la necessitat urgent d'aplicar el nou finançament de Catalunya en els terminis i termes previstos en el nou Estatut.

I, finalment, considerem que s'ha d'imposar l'augment de totes les pensions mínimes fins a aconseguir que cap pensió del sistema públic no tingui una quantia inferior al llindar de la pobresa de Catalunya; cal incrementar progressivament la pensió de viduïtat fins al 75 per cent de la base reguladora del cònjuge quan es percebi com a pensió única i no hi hagi cap més fons d'ingressos; s'ha d'establir un nou criteri d'increment de les pensions tenint en compte l'IPC real i l'evolució econòmica del país; cal desenvolupar plenament la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic l'any 2010; s'ha d'equiparar de manera urgent la quantia de l'indicador de renda de suficiència al llindar de la pobresa de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT

Moltes gràcies, senyor Lorenzo.

Dones i homes. Un envelliment diferent

Seguidament és el torn de la senyora Maria Furriol, que també ens explicarà la seva ponència.

LA SRA. MARIA FURRIOL

Bona tarda a tots. La ponència és «Dones i homes. Un envelliment diferent».

Molt honorable president de la Generalitat, molt honorable consellera, consellers, diputats i diputades. No se sent prou? Haig de baixar més el micro? Haig de baixar més el micro, no ho entenc, això del micro, eh?, és una mica difícil per a mi, perquè crido bastant. M'he quedat en els senyors diputats i diputades, membres del Consell de la Gent Gran de Catalunya, senyors i senyores, amics tots. Aquesta ponència que està dedicada a problemes específics de dones i homes en un envelliment diferent, perquè és així com és la realitat, és diferent, l'envelliment. El gènere imposa trets diferencials en el procés d'envelliment de dones i homes, és important que les polítiques públiques tinguin en compte aquestes diferències en les seves programacions i actuacions a fi d'assegurar que responguin al diferent envelliment de les persones i a les seves necessitats diferents.

El nombre de dones grans és superior al d'homes grans, aquesta diferència augmenta en augmentar l'edat; de les persones de més de cent anys, sis de cada set són dones. Malgrat això, si apliquem la perspectiva de gènere en el sector de la gent gran, veiem que les dones grans tenen en la vellesa un nivell més elevat de vulnerabilitat que els homes de la mateixa edat.

Alguns dels aspectes que afavoreixen aquesta vulnerabilitat són: un índex més alt de pobresa; una major exclusió social, a causa, en molts casos, de la seva escassa formació; la cura d'altres persones, cura que, moltes vegades, implica una sobrecàrrega; malalties inhabilitants i discapacitants associades a una esperança de vida més llarga.

La pobresa de les dones està molt relacionada amb la feina que han fet, potser només en el si de la llar, potser en feines no assegurades o de categoria bastant inferior a la dels homes, o a causa, en part, de la seva dedicació a la família. Tot això fa que la situació de les dones en la vellesa sigui precària, cosa que implica que, moltes vegades, estiguin en inferioritat econòmica dins l'entorn familiar.

La Llei del dret de les dones a eradicar la violència masclista no considera gaire específicament la violència masclista envers les dones grans. L'article 69 d'aquesta llei, que té per títol «Vellesa», vol sensibilitzar les dones grans perquè coneguin els recursos i les estratègies per afrontar les violències contra elles mateixes i permetin, aquestes, adoptar posicions actives davant aquestes situacions. Demanem una atenció especial a aquestes estratègies, ja que aquesta sensibilització

és difícil en dones molt grans que han sofert amb resignació aquesta violència durant la seva vida.

D'altra banda, aquesta sensibilització no és possible en el cas de dones grans amb deficiències físiques o psíquiques aïllades, d'escassa cultura, acostumades a l'autoritat de l'home o d'altres membres de la família. També en els protocols que recull l'article 85 de la mateixa llei, manca tenir en compte les especificitats –és difícil, aquesta paraula– de les dones grans, les dificultats de les dones grans, per dir-ho de cop.

D'altra banda, caldria parlar de les altres violències exercides contra les persones grans, tant si són homes com si són dones. Segons un informe de la Universitat del País Basc, el 81 per cent dels casos la víctima és una dona, el 19 per cent restant és un home; del 55 per cent dels casos de maltractament a persones grans en són responsables els fills i les filles, biològics o polítics; del 12 per cent, els cònjuges ells i elles; el 7 per cent els germans i les germanes, i el 21 per cent altres persones.

Bé, a la formació de professionals, considerem important que es tinguin en compte les diverses actuacions de violència que pateixen algunes persones grans. En el tema de l'estratègia sobre els usos, costums i la gestió del temps en la vida quotidiana, cal posar de manifest el valor social i econòmic de la cura i l'atenció a les persones que fan bàsicament les dones grans. Les dones grans, malgrat les seves vulnerabilitats, continuen essent el puntal de l'atenció informal a la família.

Demanem que s'articulin els mecanismes necessaris per desenvolupar la Llei de conciliació de la vida familiar i laboral i la Llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en dependència, per tal que aquesta atenció de les dones grans a la cura d'infants i persones en dependència a la família sigui adequada a les seves capacitats i desigs i no com obligació feixuga.

Pel que fa a la participació de les persones grans, és un fet que les dones treballen molt en els àmbits socials i cívics –gràcies, s'agraeix–, però sense assumir tasques de direcció –perdó–, i, per tant, demanem que s'articulin mecanismes per reconèixer la participació de les dones en llocs de responsabilitat i afavorir-la. Som conscients que la majoria d'aquestes reivindicacions estan incloses en el Pla de polítiques de dones del Govern de la Generalitat de Catalunya 2008-2011, aprovat el proppassat 29 de juliol, però, en aquesta ponència volem fer èmfasi de la necessitat de la seva implementació.

Per tot el que hem exposat, demanem que es prenguin les mesures necessàries per a canviar la crua realitat que la pobresa té cara de dona i de dona vella –que la pobresa té cara de dona i de dona vella.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT
Moltes gràcies.

Intervenció dels grups parlamentaris

Acabat el primer punt de l'ordre del dia, que era les intervencions dels tres ponents, passarem al segon, que és la intervenció dels grups parlamentaris, que ho faran per un temps màxim de quatre minuts cada grup parlamentari. I, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

EL SR. CLERIES I GONZÀLEZ

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, diputades i diputats, membres del Consell de la Gent Gran, senyores i senyors. Bé, retrobar-nos aquí, en el Parlament, és un motiu de joia per celebrar el Dia Internacional de la Gent Gran, que és un dia que ens recorda que les persones al llarg de la nostra vida hem de poder viure amb dignitat, i aquesta dignitat per a la qual lluitem és la que també avui ens aplega aquí en el Parlament, per fer un país per a totes les edats on tothom trobi el seu paper i, sobretot, hi hagi aquesta dignitat de les persones, dignitat que per a la gent gran vol dir trobar un paper actiu en la societat, vol dir tenir els recursos econòmics per viure amb aquesta dignitat, i també vol dir en les situacions de dependència, de discapacitat trobar els recursos, el suport des de l'Administració per poder seguir vivint amb dignitat.

I, tot això, vostès ho recollien molt bé en els diferents congressos de la gent gran, i en el darrer, en el V Congrés. I, ara, en moments de crisi econòmica, com molt bé es deia en alguna de les ponències, el que hem de fer és, precisament, que les polítiques socials segueixin avançant, no poden recular per un moment de crisi econòmica.

Agrair les seves aportacions, la del senyor Josep Maria Bosch, la del senyor Lorenzo Blanco, la de la senyora Maria Furriol que han parlat en nom de tots vostès. Han tocat tres temes importants i temes que, de vegades, en aquests plens, alguna vegada després ens diuen «els diputats no dieu gran cosa», bé, en aquests plens no busquem cap polèmica evidentment, però el que sí hem de dir que en aquests moments la Llei de la dependència s'ha d'aplicar adequadament, hem d'aconseguir que arribi a tothom, i que tingui els serveis i les prestacions justos per viure amb dignitat, per això que dèiem en començar.

I també un altre aspecte que s'ha comentat, l'aspecte de la Llei de prestacions, que totes les persones tinguin el mínim per viure a Catalunya, perquè moltes vegades se'ns diu «no, en el conjunt de l'Estat». Viure a Catalunya té uns costos, nosaltres necessitem uns serveis, unes prestacions, unes pensions per a viure a Catalunya, que és la nostra terra, i és on vivim, i per tant, hem de reclamar i hi hem de treballar totes les forces polítiques perquè tinguem aquests recursos, aquestes prestacions per ser aquí, per viure aquí.

I, com deia el senyor Blanco, la pobresa creix del 17 al 19 per cent, es feminitza, la pobresa, també en el sector dels infants creix la pobresa, el risc a la pobresa. I tot això ens ha de fer avançar com a societat i dir «hem

de fer alguna cosa». I amb aquest «hem de fer alguna cosa», vostès ens miren a nosaltres. I és cert, els que estem en la política, sigui en l'àmbit que sigui, tenim la primera responsabilitat. Però no s'ha de dimitir, de fer política, perquè la política també és dignitat i la política requereix totes les persones, tots els ciutadans i ciutadanes, tinguem l'edat que tinguem. I, precisament, vostès poden aportar aquell plus de l'experiència, de la il·lusió, de l'esforç viscut, de l'esforç que estan vivint per tirar endavant la seva vida, les seves famílies, tot el que vostès viuen i comparteixen. I aquesta experiència, aquesta il·lusió, aquesta esperança també és la que necessitem tots i totes, la societat catalana necessita aquesta aportació. I per això és important que en el Dia de la Gent Gran sapiguem que vostès no dimiteixen d'aquesta responsabilitat. I per això també hem de lluitar i treballar perquè en les llistes dels diferents partits polítics la gent gran hi tingui més presència o, fins i tot, de vegades –permetin-me que ho digui així–, tinguin presència, hi siguin, perquè necessitem unes llistes, uns representants que representin el conjunt de la ciutadania, dels més joves als més grans, els homes, les dones, i això és el que hem de fer.

I només acabar dient que comptem amb vostès per fer aquesta nació de futur que volem que sigui Catalunya, una nació que es viu amb dignitat.

Moles gràcies.

(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT

Moltes gràcies, senyor Cleries. Seguidament té la paraula la diputada del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyora Carme Figueras.

LA SRA. FIGUERAS I SIÑOL

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputada i diputats, membres del Consell de la Gent Gran, senyores i senyors, en primer lloc, permetin-me felicitar-los per les ponències presentades avui, en aquesta nova edició del Ple de l'experiència, crec que són molt aclaridores i que, de manera breu, han presentat un diagnòstic molt encertat de les principals preocupacions de la gent gran avui dia a Catalunya.

En les propostes que ens han plantejat avui queda palès que la gent gran es preocupa, que cerca solucions, que demanda, que exigeix les polítiques socials i de tot tipus necessàries per fer front a problemes que afecten col·lectius nombrosos de persones grans, una mostra més de les seves inquietuds de participació del tot necessària a la nostra societat.

Com que el temps és curt, passaré en nom del Grup Socialista a exposar quina és la nostra visió sobre alguns dels temes plantejats, no sense abans dir-los que les seves reivindicacions seran escoltades pel nostre grup i trameses als responsables directes en allò que afecta lleis en tràmit, com pot ser la Llei de salut pública o debats futurs que puguem tenir en aquesta cambra.

Compartim el que ja s'ha dit amb relació a l'afectació que la crisi econòmica en què estem immersos pu-

gui comportar dificultats afegides per als sectors més febles de la societat, amb riscos de noves exclusions. Els pressupostos hauran de ser necessàriament austers, tot i el nou finançament que esperem aconseguir millor que l'actual, atès que els ingressos tributaris estan patint una davallada molt considerable.

Ara bé, en el debat d'orientació política general que vàrem celebrar la setmana passada en aquest mateix hemicicle, el president de la Generalitat en la seva intervenció ja va prendre un compromís clar de centrar tots els esforços a pal·liar els efectes de la crisi sobre les persones amb més necessitat, prioritzant les polítiques socials per damunt d'altres. Els mitjans de comunicació van reflectir la resolució sobre el finançament, aquest va ser fonamentalment el ressò mediàtic. Però es van acordar moltes més coses relacionades amb com fer front a la crisi econòmica i com garantir la cohesió social, reforçar i garantir totes les polítiques destinades a assegurar els drets, la cohesió social i la convivència; vetllar perquè cap dels sectors més fràgils de la societat catalana, ni cap dels col·lectius que pateixen més risc d'exclusió quedi enrere durant aquest episodi de dificultats econòmiques i financeres.

Sobre els temes plantejats, és veritat, queda molt per fer, com també han dit que ja s'ha avançat, s'han fet moltes coses i estem en un camí d'avenç en els darrers anys. Sobre la Llei de la dependència, és veritat que costa molt posar en marxa un sistema nou que afecta tanta i tanta gent; ja són 125.000 sol·licituds, de les quals 89 per cent ja estan valorades. S'han fet 27.000 plans d'atenció individualitzada; la consellera, segur, que d'això els dirà molt més del que jo els pugui dir, però hi ha un esforç, hi ha un camí encetat, que ja no té tornada enrere.

També han parlat de l'índex de suficiència de renda, que s'ha incrementat aquest any un 3,9 per cent per sobre del que en diem l'Íprem, de l'índex de referència espanyol. Les pensions, aquesta llei de prestacions socials, que vam aprovar a final de la darrera legislatura, de caràcter econòmic, que ara està en 75 per cent, passaran al 80 per cent, que és el que toca ara l'any que ve.

I voldria fer-los una breu referència, perquè s'han referit també a la dignificació de les pensions. I, és veritat, les pensions són molt baixes, a més, és una competència que saben molt bé que és competència de l'Estat, però també és veritat que la Generalitat fa el que pot per intentar complementar això.

De la Llei de pressupostos generals de l'Estat, el projecte de llei que hi ha en aquests moments en el Congrés dels Diputats preveu un increment del 8,3 per cent de la partida de les pensions, i les pensions mínimes creixeran una mitjana del 6 per cent, això és per sobre de l'IPC, és una de les demandes que vostès ens deien.

Ja, per acabar, és veritat que cal continuar avançant, consolidar allò que ja s'ha començat, avançar en els drets, en els drets universals, en els serveis socials, a les polítiques socials, però, també, i també en totes les reivindicacions del V Congrés de la Gent Gran, i totes les propostes que es van fer; també, en aquest concepte de gent gran activa, de les quals vostès són una bona mos-

tra; en la transversalitat dels interessos i dels espais de participació social de les persones a partir del moment en què entren a la fase de la jubilació; en les necessitats d'ampliar la formació, especialment amb una especial atenció a les dones grans, respondre a aquests interessos individuals i als interessos col·lectius.

En un context econòmic favorable seria més fàcil, haurem d'esforçar-nos molt tots plegats, ser imaginatius, aquest és el repte i aquest va ser, així mateix, el compromís, com els deia, del president Montilla. I aquest és el compromís que recolza el nostre grup.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT

Té la paraula, seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

EL SR. BOSCH CUENCA

Molt bona tarda, moltes gràcies. Molt honorable president, honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, senyores i senyors. La veritat és que fa goig aquesta visió, no només perquè és una visió a la qual no estem habituats, llevat del mateix president, sinó sobretot per la seva composició, perquè, vostès, en certa forma, recorden aquelles antigues formes de govern que moltes cultures tenien, govern fonamentat en la gent gran, en la saviesa i en l'experiència.

En tot cas, avui hi ha un intercanvi de papers, els que estem aquí que, en principi, a l'hemicicle, que en principi sempre acostumem interpellar el Govern o intentar marcar el que és l'acció de Govern, avui tenim un paper diferent. En tot cas, el que ens permet la seva presència aquí és una nova mirada, una mirada important, la mirada de la gent gran. Avui en les ponències s'ha parlat de moltes coses, s'ha parlat de prevenció, s'ha parlat d'una visió de gènere, s'ha parlat de la necessitat que el creixement vagi acompanyat sempre d'una redistribució de la riquesa, s'ha parlat també de la Llei de la promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència i de la Llei de serveis socials, que és una forma, a més a més, molt políticament correcta, i, en definitiva, s'han parlat d'aquells temes que acostumem a parlar en aquest hemicicle, aquest hemicicle parla habitualment de tots aquests temes que els preocupen a vostès i que ens preocupen també a nosaltres.

Vostès han comentat tot allò que s'ha fet i tot allò que queda per fer, i jo voldria fer un incís molt especial, en això, perquè tots plegats, lògicament, voldríem que moltes vegades el ritme fos més àgil, que tot anés molt més de pressa. Però vostès, que tenen una edat i que han viscut moltes coses, i que han viscut processos importants en aquest país, com per exemple, doncs, la universalització de les pensions o de l'educació o de la sanitat, saben prou bé que tot això ha de tenir un ritme, i que el que és important, i voldria remarcar-ho, és que hem situat a l'agenda política, tots plegats –no vull que sigui mèrit de ningú en exclusiu– un nou accés univer-

sal als serveis socials. I, per tant, això ja és un procés irreversible, tardarem més o menys a fer-ho possible, dependrà d'un tema que comentaré al final, però, en tot cas, hem situat, repeteixo, a l'agenda política un element important, els serveis socials són per a tothom, amb independència del seu nivell de renda.

Voldria acabar amb dos aspectes, el primer és la referència a la crisi, estem en uns dies que pràcticament ens està agafant a tots plegats una por, lògicament amb molt de fonament, sobre la crisi; i remarcar el compromís, que jo crec que ha de ser un compromís que hem d'assumir tots plegats, que la crisi econòmica no la paguin els de sempre, perquè lògicament del creixement se n'han beneficiat alguns, però el que voldríem lògicament que la crisi no només no la paguessin els de sempre, sinó que es millorés l'atenció a la gent més feble.

I un altre aspecte que és molt important, lògicament avui correspon, per la seva posició aquí, ser vostès qui ens demanin. Jo els voldria fer una petició, per a un tema que és fonamental i que en aquests moments també s'està discutint en el país. Mirin, segurament que tots els que estem aquí, al capdamunt, tenim un objectiu compartit, més enllà de les diferències que puguem tenir, que segurament que són moltes, hi ha un objectiu, i és convertir aquest país en un espai del benestar, és a dir, que més enllà d'altres elements amb els quals ens puguem posar d'acord, que la gent del mateix país o la gent de fora pugui visualitzar Catalunya com un espai en què es viu bé, en el qual la gent gran té l'atenció deguda, en el qual la gent menuda també la té, etcètera, tot això que caracteritza la definició d'un espai del benestar.

Però per construir aquest espai del benestar necessitem un tema fonamental, i són els recursos. I, en aquests moments en què el Parlament, fa escassament pocs dies, ha aprovat una resolució conjunta a favor de millorar el sistema de finançament, i tenia aquell sistema de finançament que és just, per fer les polítiques que necessiten vostès i que necessitem tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, els voldria fer una petició, que ens ajudin a empènyer en aquest camí de la unitat, perquè vostès també tenen un paper, no val a dir allò que comentem tot sovint «no, escolta, això és responsabilitat dels partits polítics», no, és important, importantíssim, fonamental que des de la posició de cadascun de vostès, des de les seves entitats, des dels seus municipis, ajudin perquè aquesta unitat que hem construït en aquest espai no s'esberli, perquè és un tema fonamental, perquè ens hi juguem el futur de tots plegats. I, repeteixo, si vostès empenyen segurament serà molt més fàcil.

Amb aquesta petició, i ajustant-me exactament al temps que em marcava el president, moltes gràcies per ser aquí i fins a l'any vinent.

(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT

Té la paraula, seguidament, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez.

EL SR. RODRÍGUEZ I SERRA

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, senyores i senyors, en primer lloc, permetin-me expressar la satisfacció de poder-nos adreçar a tots vostès, i també la satisfacció d'haver-los escoltat en les ponències que ens han presentat els senyors Bosch, Blanco i la senyora Furriol.

Jo sé que, segurament, a la vista de vostès ens poden considerar, els que estem en aquesta banda de la taula, uns privilegiats i, en certa manera, segurament, ho som, per representar el poble de Catalunya, sí, però també per poder-ho fer en aquest marc, en el marc del Parlament de Catalunya.

Però permetin-me que els diguem, no volem ser uns privilegiats. En el període en què ens ha tocat viure en l'àmbit polític, perquè en definitiva avui estem aquí i el que no sabem és si demà podrem estar aquí, com vostès segur que ho estan avui, el que volem i al que aspirem és ser receptors i transmissors de les demandes de la societat per a la millora de la mateixa societat.

La nostra és una societat que, fruit del seu propi desenvolupament, envelleix –ens ho deia la senyora Furriol–, l'increment de l'esperança de vida ens condueix, fruit del desenvolupament de la societat, ens condueix inexorablement a un envelliment més accentuat del conjunt de la població. Però, així, al mateix temps que la societat envelleix, requereix que es continuï desenvolupant, precisament preveient i facilitant que la societat del benestar, que entre tots hem anat construint, arribi també a tots i amb més intensitat, si és possible.

Queda molt camí per recórrer, en som conscients, som conscients que hi ha moltes mancances, que en continuaran havent, però que és la nostra voluntat, m'atreveixo a dir que col·lectiva, fer possible que els avanços siguin a pas ferm, sensr cap mena de dubte; la situació de crisi econòmica segurament alentirà la voluntat d'avançar, l'Administració, els ingressos de l'Administració no són aliens a la situació de crisi econòmica, hi haurà, ja hi ha una reducció dels ingressos de les administracions, però també hi haurà una major necessitat d'atendre majors despeses socials, com poden ser les de persones que hagin quedat a l'atur.

Per això, creiem, i crec important posar l'accent..., des del Partit Popular, moltes vegades posem molt d'èmfasi en la situació econòmica, en la necessitat de la millora de la situació econòmica, en la necessitat que les nostres empreses rutllin, perquè creïn llocs de treball, perquè creïn riqueses, perquè permetin creixement, però, a la vegada, que també generin riquesa per a la mateixa Administració, precisament per poder redistribuir aquesta riquesa en favor d'aquelles capes de la societat que poden estar més febles i poden estar més afeblides.

Som coneixedors de les vostres demandes, som coneixedors de les vostres justes demandes: atenció social, atenció sanitària, millora econòmica, superació de situacions de pobresa, les dificultats de l'equitat en aquesta etapa de la vida, fruit que en etapes anteriors no hi havia, ni molt menys, la consciència sobre la igualtat entre homes i dones que hi ha actualment. Les

tenim presents en les nostres actuacions, com també hem de tenir presents altres sectors de la nostra societat que cal conjugar i que no sempre ho encertem a fer, a voltes, des del Govern, a voltes també des de l'oposició.

Per acabar, permetin-me que els agraeixi, una vegada més, la seva presència, els agraeixi, en nom del Partit Popular de Catalunya, les aportacions que han fet a través del senyor Bosch, Blanco i Furriol, i permetin-me també que els digui que les tindrem presents, encara més, si cal, en les nostres actuacions.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT

Moltes gràcies. Té la paraula, seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

LA SRA. CLAVELL NADAL

Gràcies, senyor president. Consellera, diputada, diputats, i tots vostès, una mena de diputats per un dia benvinguts aquí, a la casa de tots i, per tant, la casa també de vostès.

Penso que és interessant haver recollit les seves aportacions, que a mi, em sembla que el que més remarquen és la necessitat també de tractar el tema de gent gran com una part de la població que no és més que un conjunt de ciutadanes, ciutadans, persones a revaloritzar també, no només a mirar sempre des d'aquella tendència que sovint tenim al paternalisme, l'assistencialisme, sinó veure les aportacions de la gent gran com unes aportacions de persones que tenen coses a dir-nos i que tenen coses a aportar-nos, no només a demanar-nos socialment. Això és la primera cosa que volia dir.

I, després, una reflexió que se m'ha acudit mentre els escoltava i els observava, perquè entenc que la representació de gent gran que tenim aquí és una representació de gent activa, de gent estimulada, que ha tingut la voluntat i l'interès per venir en aquest acte, amb perspectives diferents, perquè fins i tot quan hi havia les intervencions dels seus companys, veies també algunes mirades o gests, a vegades, de disconformitat amb el que s'estava dient. Per tant, jo pensava, gent activa, gent amb perspectives diferents, interrelacionades, em fa pensar tot això en una idea que fa temps discutim en el nostre grup parlamentari, perquè a més, per sort, tenim gent que ens esperona a discutir entorn a això i que els volia traslladar, que és una reflexió entorn a la necessitat que aquesta diversitat, aquesta barreja que existeix en la societat, també existeixi en les nostres residències, en els nostres espais comunitaris on viu la gent gran. I, m'explicaré.

En els últims anys hem fet tots una mica de bandera del dret que tenim la gent quan ens fem grans a mantenir-nos a casa nostra, i poder viure amb dignitat a casa nostra. D'acord, però penso que també hem de tenir present que això és una opció, però que també hi ha una opció absolutament legítima i bona que és la

persona que sent gran i estant bé decideix no viure sola i anar-se'n a una residència comunitària a compartir aquests anys de la seva vida amb altres persones de la seva edat. Per què no? I ho dic, perquè si no vigilem hi pot haver una tendència a concentrar, a «guetitzar», per tant, en els centres només les persones que estan malament, i jo crec que això és contrari a la mínima socialització i creació d'espais de vida que també han de ser els espais comunitaris.

I els volia fer aquesta reflexió, perquè, a més, avui quan venia cap aquí he recordat un dels companys que una mica reflexionen entorn a això i que fa un parell d'anys va fer una publicació en què defensava aquesta reflexió sobre l'última fase. I els dic una mica com a resum què deia. Diu: «Jo no m'atreviria a dir que la solució és la residència, però sí que és una, entre altres solucions, i com intento demostrar a través del meu escrit, el pitjor és esperar que l'avi o l'àvia estiguin depauperats en excés per ingressar-los. M'agradaria remarcar que el meu punt de vista és que una família cuida de la persona gran mentre encara la seva companyia és mitjanament agradable, però és inhumà o alguna cosa pitjor, esperar que arribi un cert grau de deteriorament i degradació per enviar-lo a un espai comunitari, a un gueto, si és un lloc totalment assistit, ja que serà incapaç d'establir relacions i molt menys amistats, cosa normalíssima quan s'ingressa per pròpia voluntat, hi ha raons per meditar.»

I jo crec que amb aquesta mena de reflexió el que a mi m'agradaria és compartir amb vostès aquesta necessitat de meditar entorn a aquest tema, de deixar la porta oberta també a aquest tipus d'aportacions que em semblen interessants, en un moment en què ens estem plantejant com ha de ser el nostre estat de benestar del futur.

Res més, moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT

Té la paraula, en nom del grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

EL SR. ROBLES ALMEIDA

Buenas tardes. Es un placer tenerles con nosotros aquí. (Pausa.) Gracias, señor presidente. Gracias por estar aquí, por compartir con nosotros sus cuitas y porque este lugar en el que estamos posiblemente sea el más legítimo para hacerlas, y por eso nos congratulamos todos.

Esas cuitas, además, van añadiendo quejas, y tienen toda la razón del mundo, pero yo les quiero decir una cosa. Ya sé que son mayores que yo y que seguramente me darían lecciones en esto, pero creo que tenemos una suerte inmensa, que vivimos en un tiempo donde la Ley de dependencia, la Ley de servicios sociales nos han abierto un camino importantísimo. Ustedes tienen más edad que todos nosotros para saber que no hace mucho ustedes vivieron situaciones absolutamente distintas de las que se viven ahora. Ni soñarlo lo podíamos hacer hace cuarenta o cincuenta o sesenta años, y ahora es posible. Es posible que esta ley no nos dé todo lo que nos

tendría que dar ya, pero la posibilidad de que la sociedad ya respete ese espacio, ya respete ese espacio de absoluta e imprescindible necesidad de atender a la gente mayor con dignidad y con justicia es suficiente. Ya nadie va a frivolar con este tema, ya nadie va a intentar pasar de este tema. Todos estamos de acuerdo en que tenemos que ocuparnos de este problema. Sin embargo, y a pesar de eso, a pesar de esa alegría, sí debo decir también que hay algunas cosas que no funcionan y no funcionarán a corto plazo. Es una lástima que la cartera de servicios no contemple, por ejemplo, las ayudas técnicas a domicilio, necesarias para el desarrollo de una vida independiente cuando las fuerzas físicas nos abandonan, y es una lástima, porque eso es una cuestión relativamente barata comparada con todo lo que nos cuesta la dependencia: grúas para facilitar los movimientos de la gente mayor que no puede por sí misma moverse, baños accesibles, etcétera.

Si tenemos una ley de sanidad y tenemos una educación que son universales, ¿por qué no los servicios sociales han de ser universales de verdad, exactamente igual como puede ser la sanidad y la educación? Es una alternativa que tendríamos que exigir al Gobierno, a los gobiernos de aquí y de allí.

Yo quisiera, también, decir una cuestión que yo creo que es muy importante y que demasiadas veces no la tenemos en cuenta o no la tenemos en nuestros discursos. Yo creo que una persona esté aquí, en Cataluña, o esté en Cádiz o en cualquier otro lugar de España debe tener las prestaciones exactamente iguales, exactamente igual de justas, porque justo es que se trate bien a tu padre, esté aquí, o uno de ustedes mañana se trasladen, porque quieren, porque quieran vivir, yo qué sé, en Almería, que allí también tengan las prestaciones que queremos tener también todos nosotros aquí, y esto sería fantástico, porque eso querría decir que todos estaríamos estupendamente.

Quiero resaltar unas palabras del señor Lorenzo Blanco, lo ha dicho *clar i català*, lo ha dicho «la cuantía de todas las pensiones mínimas de carácter individual están por debajo del baremo del lindel de la pobreza de Cataluña». Esto nos debería hacer reflexionar a todos, deberíamos hacer un esfuerzo por evitar precisamente este tipo de cosas.

Yo estoy muy contento, y desde luego humildemente les agradezco que hayan venido hoy a decirnos a nosotros, a todos nosotros lo que realmente piensan, porque dentro de poco también lo pensaremos nosotros.

Gracias.

(Aplaudiments.)

EL PRESIDENT

Acabada la intervenció dels grups parlamentaris, passem al tercer punt que és la intervenció de la consellera, l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

Intervenció de la consellera d'Acció Social i Ciutadania

LA CONSELLERA D'ACCIÓ SOCIAL I CIUTADANIA
(SRA. CARME CAPDEVILA I PALAU)

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyora Carme Porta, secretària de polítiques familiars i drets de ciutadania, amics i amigues del Consell de la Gent Gran de Catalunya, senyors i senyores.

Avui tornem a retrobar-nos per escoltar dels representants de la gent gran de Catalunya idees, crítiques, propostes que ens han d'ajudar a poder confeccionar uns serveis públics millors i més adaptats a les necessitats de tota la ciutadania. El Ple de l'experiència és un punt de trobada amb homes i dones actius que dediquen –i això és molt important de dir– el seu temps a buscar solucions als problemes de la gent gran. La gent gran necessita que algú els doni veu, que algú prengui la paraula i que expliqui quines són les seves condicions de vida, i això és el que venim a fer avui, aquí, ja per quarta vegada, a exposar i a buscar solucions per a la gent gran i com podem actuar des de les administracions per a millorar-ne la qualitat de vida. Però, alhora, també, quelcom molt important, canviar el discurs envers la gent gran i començar a parlar de l'experiència, començar a parlar de l'aprofitament de recursos i de les habilitats adquirides per les persones grans al llarg de tota la seva vida.

Des del Govern de la Generalitat impulsem un canvi en el sistema dels serveis socials de Catalunya, entenem que les polítiques socials s'han d'anar modificant i adaptant a les noves realitats, que cada vegada són més complexes. Per això, ja comptem amb lleis tan importants com la Llei de serveis socials, la Llei de la dependència, la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic o la Llei dels drets de les dones contra la violència masclista.

Vull aprofitar per fer evident la importància de l'aprovació de la cartera de serveis socials, el passat 29 de juliol, per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, l'instrument que ens ha de permetre o que ens determina el conjunt de prestacions que ha de donar la xarxa de serveis socials d'atenció pública del nostre país, una cartera que recull 127 prestacions, de les quals 102 són serveis, 21 són prestacions econòmiques i 4 tecnològiques; d'aquestes, 72 prestacions o de serveis o econòmiques són garantides per llei, cosa que vol dir que el 57 per cent de les prestacions, en aquests moments a Catalunya, són garantides per llei.

Estableix també el concepte del mòdul social, que és aquella part del servei que han de finançar les administracions i que es diferencia del copagament, import que tots vostès saben que ha de fer efectiu l'usuari o la usuària en funció de la seva capacitat econòmica. La cartera també estableix els objectius que ens hem de marcar per enfortir aquest nou sistema de serveis socials.

Crec que amb totes aquestes lleis estem consolidant un sistema de protecció social fort; i deixeu-me, també, citar la importància que juga i que té, en la nostra socie-

tat, el Consell de la Gent Gran de Catalunya, òrgan consultiu que vol ser aquell lloc on la gent gran del país pugui expressar el seu parer sobre l'acció política del Govern, des de la Secretaria de Polítiques Familiars i Drets de Ciutadania ha aportat en el Consell de la Gent Gran perquè aquest pugui fer les seves aportacions i pugui informar sobre projectes importantíssims per al nostre país. El Consell de la Gent Gran ha informat sobre el Pla sociosanitari, ha informat sobre el Pacte Nacional per a la Immigració i sobre el Pla dels transports.

Parlaré només un breu moment pel que fa a l'atenció a la dependència. Tots vostès saben que estem fent un esforç importantíssim. Gràcies a l'aprovació de la Llei de serveis socials i de la primera cartera de serveis de la història, perquè és així, és la primera cartera de serveis socials de la història garantim l'accés a les prestacions garantides. I gràcies al desplegament de la Llei de la dependència, que com vostès saben, no avancem amb la rapidesa que ens agradaria, representa, tanmateix, un avenç molt important per als drets socials. L'aplicació d'aquesta llei, que, repeteixo, està sent molt costosa, i en la qual s'han generat moltes esperances i moltes expectatives, jo els puc garantir que les administracions no fallarem.

Tot i això, amb l'impuls de la Llei de serveis socials i la Llei de la dependència, repeteixo, hem passat d'un sistema feble, que feia recaure, sobretot, la cura i l'atenció de les persones en situació de dependència en la família, però sobretot en les dones, a un sistema fort que oferirà recursos a les persones per a la seva autonomia.

Permetin-me que presenti algunes de les dades més rellevants que ja ens ha donat la mateixa aplicació de la Llei de la dependència. Hem de partir de la base que es va fer una primera estimació, a través del Llibre blanc de la dependència, en què hi havia un indicador que ens deia que les persones grans volien envellir a casa seva. El 73 per cent de les prestacions que estem donant en aquest moment, a través de la Llei de la dependència, estan vinculades a ajudes a domicili i al cuidador no professional. Els he de dir que la mitjana de prestacions econòmiques que s'estan donant en aquests moments a través de la Llei de la dependència, de les quals ja en tenim més de trenta mil programes individuals, PIE, que anomenem PIE, la mitjana d'aquestes prestacions econòmiques se situa en 597,40 euros mensuals, molt més que els 240 euros que teníem abans del programa «Viure en família». Però, sobretot, ens aporta quelcom més important, formació als cuidadors no professionals i alta a la Seguretat Social per a totes aquelles persones que opten per la cura de les seves persones amb dependència.

Tot això ens indica que hi ha una voluntat majoritària dels usuaris de les prestacions de la Llei de la dependència que volen envellir a casa seva, però que, alhora, ens demanen que afavorim aquest procés d'autonomia i que, evidentment, fem tot el possible per a l'endarreriment de l'entrada, de la seva entrada en centres residencials.

Jo no voldria deixar de banda que tot aquest impuls en les polítiques socials ens està permetent que les clas-

ses mitjanes del país puguin accedir a les prestacions a les quals abans no tenien accés. D'aquesta manera, passem de l'assistencialisme a la universalització del dret d'accés i a l'afavoriment de la igualtat d'oportunitats. Per fer front a l'augment de les persones dependents hem de treballar conjuntament, també, amb totes aquelles empreses que es dediquen a desenvolupar productes per a millorar la qualitat de vida de la gent gran, així ens cal donar suport a totes aquelles empreses que inverteixen en solucions i en innovacions tecnològiques i que investiguen sobre productes, aplicacions i prototips, tant per a l'ús en l'àmbit sanitari com en l'àmbit domèstic.

Un altre àmbit de les coses, i donant resposta a la senyora Maria Furriol, respecte a la seva ponència, els he de dir que la violència cap a les persones d'edat avançada és una de les formes més ocultes i més desconegudes en el nostre entorn. En aquests moments, cal reforçar l'eficàcia per a la prevenció, la detecció i el tractament de les situacions de maltractament, de les quals són objecte les persones grans. Ara mateix, només una de cada cinc persones, o de cada cinc casos de maltractament a la gent gran es fa públic –una de cada cinc–, per això hem de reforçar, com deia abans, la prevenció, la detecció i el tractament de les situacions que puguin aparèixer.

Tenim el compromís, el Govern de la Generalitat, de crear una comissió tècnica interdepartamental que fixi un protocol per a actuar davant de les situacions de maltractament en general, però també des de la perspectiva de gènere. Aquesta comissió ha de treballar en coordinació amb tots els departaments de la Generalitat, ha d'assolir un major coneixement del fenomen, però sobretot ha de contribuir a la sensibilització d'aquest fenomen perquè es pugui denunciar, es pugui fer públic quan aquesta persona es troba en aquesta situació.

Només donar resposta al senyor Lorenzo Blanco, que parlava de la insuficiència de les pensions per a garantir uns ingressos suficients a les persones grans i, en aquest sentit, jo els he de dir que tant el Govern de la Generalitat, però també totes les forces polítiques d'aquest Parlament i tots els agents socials hem de fer un front comú davant del Govern de l'Estat espanyol, que és qui té les competències per a millorar els imports d'aquestes pensions.

Vull fer saber, també, que per fer front de manera efectiva a la pobresa persistent al nostre país, tenim la voluntat de crear aquesta propera tardor, aquesta tardor l'Observatori de la pobresa i de la inclusió social, que evidentment convidarem el Consell Consultiu de la Gent Gran perquè hi participi. Un organisme que ens ha de facilitar aquests indicadors de qualitat que ens permetin activar les polítiques inclusives, però d'una manera eficaç.

No estem disposats a retallar les despeses socials, tot i que vivim en un període de recessió econòmica molt important, hem de seguir invertint en els serveis socials, i hem de seguir invertint en la mesura de les nostres possibilitats, però no..., ho deia la diputada la senyora Carme Figueras, aquí no hi ha marxa enrere,

hem reconegut drets socials i tardarem més o menys temps, però no hi ha marxa enrere en el reconeixement dels drets socials. Per tant, hem de seguir apostant i invertint en els serveis socials, encara que, com deia també, ens haurem d'adaptar a la situació de crisi econòmica que, en aquests moments, estem vivint a Catalunya, però que té un abast global.

Permeti'm, per últim, senyor Josep Maria Bosch, vostè ha parlat que per poder gaudir d'un envelliment digne i responsable cal tenir en compte uns hàbits de vida responsables: portar una alimentació bona i saludable, fer esport, evitar hàbits nocius. Aquesta coresponsabilitat és també la que des d'aquesta tribuna demanem a les persones grans. Des de les administracions hem de donar cobertura a les necessitats socials que genera el mateix envelliment, però hi ha una part de coresponsabilitat de tots nosaltres de vetllar per la nostra pròpia salut, de vetllar per la nostra pròpia autonomia personal.

Acabo. És evident que hem de seguir donant més serveis i entendre el món, també, des de les diferents sensibilitats que avui vivim. Som persones diferents, som persones diverses i hem de fer l'esforç per adaptar-nos, tots nosaltres, a aquestes diferències. Només d'aquesta manera construirem la cohesió social que necessita Catalunya.

Moltes gràcies
(*Aplaudiments.*)

EL PRESIDENT

Moltes gràcies, consellera.

Cloenda

Bé, hem escoltat les tres magnífiques intervencions dels representants del Consell de la Gent Gran de Catalunya, els grups parlamentaris també hi han dit la seva, la consellera amb les seves detallades explicacions; per tant, només queda la cloenda i, si m'ho permeten, unes breus paraules per fer-la efectiva.

I començar remarcant la importància justament d'aquest Ple de l'experiència, aquest Ple de l'experiència és molt més que un exercici de participació, que només pel fet de ser un exercici de participació ja seria enriquidor per a la cultura democràtica del país, però jo penso que va més enllà d'això.

Sovint, en tant que president del Parlament, em toca exercir funcions representatives, i sovint també quan entro en contacte amb la ciutadania insisteixo molt, i no em canso de repetir i de promoure els valors de la implicació i de la participació política, valors que són absolutament imprescindibles per al que és la bona salut democràtica de qualsevol país. Per tant, vostès, avui han fet això, han fet un exercici exemplar en aquest sentit.

Els deia, però, que és molt més que tot això, perquè, com indica el mateix nom, vostès acosten el valor de l'experiència a la nostra cambra. Vostès no només ens traslladen uns reptes que té la nostra societat des del

coneixement directe, sinó també que ens els traslladen des de la saviesa que dona la vida viscuda.

És evident que avui d'aquest acte no en surten compromisos legalment vinculants, però sí que aquests compromisos s'estableixen, hi ha un vincle, una responsabilitat moral, personal sobre les qüestions que vostès han exposat. La conselleria, els representants dels diversos grups parlamentaris ja treballen sobre pràcticament, jo diria, tots els temes que vostès han esmentat. I em consta que s'està treballant en tots els sentits, en totes les direccions per fer-hi front, perquè hi ha alguns dels problemes que vostès plantejen que són, evidentment, molt importants. Després d'un acte com aquest, jo estic segur que tant la consellera com els diversos grups parlamentaris tenen encara més arguments i més força per continuar-hi treballant.

La implicació de la ciutadania, el fet d'estar sobre dels temes, el fet d'ajudar els representants polítics a fer millor la seva feina ajuda a no desanimar-se davant les dificultats, empeny a trobar respostes on semblava que potser no n'hi havia. La ciutadania ha d'entendre els obstacles de la realitat, els que afecten qualsevol govern i qualsevol parlament, més encara de nivells supraestatals, en què l'autonomia no deixa de ser limitada. Però, alhora ha de ser exigent, no resignar-se i, si cal, i ara segurament que cal, ajudar a canviar la realitat.

Aquesta que els faig és una reflexió global, però que té traducció molt directa –molt directa– en les tres importants qüestions que vostès han plantejat avui, que han tractat directament avui. Les tres qüestions, és a dir, tot això que vostès han plantejat, és d'actualitat, és, jo diria, rabiosa i viva actualitat, i les tres qüestions demanen respostes en un context dominat per una complexa crisi econòmica que, en aquests moments, està generant molta inquietud i, a més a més, tot això està condicionat encara per un sistema de finançament injust, insuficient, que dificulta el desenvolupament de polítiques socials necessàries per part de la Generalitat de Catalunya.

Calen, doncs, respostes a aquestes dues qüestions vinculades al finançament, als fonaments de tota acció pública. Cal replantejar, segurament també, algunes visions socioeconòmiques que s'havien imposat els darrers anys, però cal fer-ho en paral·lel al fet de poder donar resposta a situacions com les que vostès han exposat avui aquí.

En aquest sentit, vull incidir en aquesta qüestió, cal recuperar per a la nostra societat la visió col·lectiva i a llarg termini. L'individualisme i l'obsessió per la immediatesa, ambdós propis, molt propis d'aquests temps accelerats en què vivim, són l'arrel dels problemes que amenacen els fonaments de la societat actual. És urgent recuperar de manera generalitzada la visió col·lectiva, aquesta visió indispensable de país, entendre que d'una o altra manera els problemes i els reptes són compartits, entendre que, per exemple, el que vostès han exposat avui no és només el seu problema, no és només el problema de la gent gran i el problema dels representants polítics que poden treballar amb més fortuna o amb menys per a resoldre'l, el que vostès han exposat avui

aquí és un problema de tota la societat, no és un problema de la gent gran, és un problema de tothom.

Entendre, doncs, que la ciutadania no pot donar l'esquena al seu entorn, que no es pot desentendre dels reptes col·lectius, i entendre que en la majoria de les ocasions les solucions no poden ser immediates, allò que els deia de ser comprensius amb la realitat, però alhora els deia també que cal ser exigents i, per tant, no desesperar-se en la immediatesa, però sí empènyer per no aturar-se, per seguir avançant en el progrés.

Per últim, sempre defenso que la política no és conflicte, sinó que ha de ser el punt de trobada on cercar la

resposta als conflictes, és gestionar la complexitat intentant trobar el millor camí. Així, doncs, vostès avui han participat, han fet Política, amb majúscules, s'han implicat en allò que tots volem ser, fer una Catalunya millor, fer una nació millor.

No podria cloure aquest Ple sense fer-ne reconeixement i agrair-los les seves valuosíssimes aportacions.

Moltes gràcies.

I s'aixeca la sessió.

(Aplaudiments.)

La sessió s'aixeca a un quart de sis de la tarda.